

ל מרדנו בפקדי אבות (ד. כ.) רבי אומר, אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו, יש קנקן מלא יש ויש שאפילו הדש אין בו.

ורבי — הוא רבי יהודה הנשיא — מוסמך היה לאמר בדברים על קנקנים, מכיון שעשיר היה אורחו היה מלא קנקנים של יינות מבוחרים. אלא שלא אליהם כמובן נתקנו נשיא ישראל, מחבר המשנה, כי אם לכלי תרבות אנושית בכלל, ונקרה הוא מן השמאלים בעם היה יורד לשונות והכתובים העצמי וייחצו שיהיו קנאים שובד זה לא מצא חן בעיניהם, כשם שמענו ממנו לבשל שמר טהו, ומי יודע שמה מסתתרת מאחורי אימרתו זו אף הגנה על גדול מפעליו, המשנה שאילו ראו גם הם ביהדות: מכל מקום הרעיון שאימרתו לא יפה לכל דבר? אין הלכה קובע כי באי תנובו. ולמי שנבוא לדון באותו קנקן חדש שעליו נסב התיכונה השלישית, נאט תחילה ובקצרה את הסיפא של האמרה: "יש ואפילו חדש אין בו, וכי מי אטאנו אינו יודע לנכות בשמותיהם של קנקנים אלה, של התדרויות קרנות ומפ' לגות ושמות נמליים שנחרטונו מתוכנם ובאמת לא יין יש ולא חדש בהם?"

ובקיצור: אני בעד טלחוייה. ואני בעד טלחוייה בדיקו כמו שאני בעד מטוסים ובעד חשמל ובעד... מטוס, שבזכות התיכונה סא אבא אבן ברוך בוח בכנסת... אף כי לא לידון על פי האחרון העצום והמכריע של דברי הכל ובחביו וכל המפיקים אותה טיגוריה נלהבת וצודקת של ס. יהור על הטלחוייה טכך שאף הוא נטל טכניקה ספרותית חודשה של זרם המחשבה והכניס עסקי עולמו, ולא גזון אדם, שהרי לא בספרות עברית נון על טיב יינו ולא החוק או חלש הוא המחוק או המון הוא הנוטס או גוסס הוא, או — אם לזכר קטיוגוריה המכריעה בדין זה — האם הוא בגדר ספרות חינוכית. עיקרו של דבר: דרך ספרותית חודשה זו ודאי שאינה ספורה עיקרה באשר חודשה היא, או באשר שאינה להשתמש בה, לא פחות מאשר ביצור מודרניסטי לכל שאר האטאנויות, שרירות וכובל ללא ביקורת כלשהי, ואם מרבים על טלחוייה מסחרית וכסנוניה, הן מספרות מסחרית אבדן רכי.

על כן אני בעד טלחוייה, ולא מכיוון שאיני יודע טיבה. נודמן כי בארצות אחרות לארצה, ולא רק את הטפלות הרבה שמעלים אותה על סמך הכסף רדאי, כי אם גרוע מזה גם את הטמטום המתפשט על הפרופנים והמחוק ויורד על הלבבות של קטן וגדול, איש ואשה, בור ומש

ולמה לא... מדינה חינוכית?

מאת ד"ר ישראל אלדד

כיל, הרובצים בכורסות שעות על גבי שעות ואף אינם נהנים הנאה מלאה אנושית, כי אם בוהים על פי רוב באפס השתפלות אלא אם כן יזוב דם מאפס של מאתקף או רוד יעלה על הלשון ל' מראה חתיכה הראוייה להתכבד.

כמובן שראיתי גם דברים נאים, אך לפש' סות התיכות ננית שאכן מרבית הדברים היו מן הקל והקולקל, ובכך מה? וכי הוה הצניור הי חוד שבו זורם הקל והקולקל אל הנפול? וכי אין זהו מקורם של הקל והקולקל? וכי אין חרי ההכרה בימינו מכשירים וצינויות למכ' ארון הבריה, אילי היא מונע לזמן-מה אררב את מעשה עגל הזהב. הוא הדין בשטחים כולם, גם בכלל הקרוי מדינה וממלכתיות, ואף לא הת' גנרו אצלנו שכן הוא כלי-שליגיים, הוא הדין גם בספרות. ככל שפס נירו זו הניתנת לו לטופר לכתוב עליו אמת או שקר, ויפי או כיעור, חינוך או חנק, ומדעת או שלא-מדעת, אולי נבעה על אותה טיגוריה נלהבת וצודקת של ס. יהור על הטלחוייה טכך שאף הוא נטל טכניקה ספרותית חודשה של זרם המחשבה והכניס עסקי עולמו, ולא גזון אדם, שהרי לא בספרות עברית נון על טיב יינו ולא החוק או חלש הוא המחוק או המון הוא הנוטס או גוסס הוא, או — אם לזכר קטיוגוריה המכריעה בדין זה — האם הוא בגדר ספרות חינוכית. עיקרו של דבר: דרך ספרותית חודשה זו ודאי שאינה ספורה עיקרה באשר חודשה היא, או באשר שאינה להשתמש בה, לא פחות מאשר ביצור מודרניסטי לכל שאר האטאנויות, שרירות וכובל ללא ביקורת כלשהי, ואם מרבים על טלחוייה מסחרית וכסנוניה, הן מספרות מסחרית אבדן רכי.

על כן אני בעד טלחוייה, ולא מכיוון שאיני יודע טיבה. נודמן כי בארצות אחרות לארצה, ולא רק את הטפלות הרבה שמעלים אותה על סמך הכסף רדאי, כי אם גרוע מזה גם את הטמטום המתפשט על הפרופנים והמחוק ויורד על הלבבות של קטן וגדול, איש ואשה, בור ומש

ליום קולנועיים או נשיים" או "בגריים" מחויל וכמובן גם מתוצרת עצמית (מעטמי לשון טרם הענו לרצוא ביצור זה), המלאים ספרוניע של המעטפות הידועות הקמטות אפילו יצירות רציניות ומעולות ביותר, עד שאיך יודע מה מבוחרן ומה סוסוכן יותר, יצירה טובה בעטיפה פורנוגרפית או יצירה פורנוגרפית בעטיפה רצינית ואפילו אמנותית או גם בהוצאת ספרים מקובלת כרצינית, אבל "בינס" זה "בינס", כדוגמת הברירה שבין אשה צנועה הפורטת כונת — מצו האופנה וללא כונת ודון הילת- ובין זונה שהתחפשה לסופרת, וגם זו כמיטת האופנה, הפרוסת גם בישראל וכבר מתפשטת לכל אורך רחוב דיונוף ושאר מרכזי הרוח, וכיצוא בנה.

וכן אתה מוצא שכל אלה, הסרטיים, הספרד' ינם, וזכרונאיים גרועים וטוסניס הם פי כמה, לא רק מאותה טלחוייה חינוכית הנודנה כי אם מהן המסחרית הצפויה לנו בסופו של דבר, אשר בכל זאת תהיה מוזהבת על ידי משהו וביקורת כלשהי תמיד עליה, ותמיד תהיה הברירה לתפוח או לסגור, וגם זוהל לא התיה, בניגוד לכל אלה המתגוררים כראשי כל חצות, בניול הוול והפקר לכל.

מה פתאום אתה סלידה איסטניסית מפני טלחוייה מסחרית, במדינה שחלל בה מדין ועד ברר ש' בע כנוי על סחר-מכה, גם אם לא תמיד השתלשם הוא בכמומניס ולגו ליען? או חבו בכיס-ביחוד מתמיהה ההתנגדות מסחרית הלאה מצד בעלי האידיאליות הלי-בראיות, הנלהמים בכל עולמה תופשית, המצ' בעינם על המערב בכלל וארצה' בפרס הפורחות הודות למסחריות ולרנסאנסיאליות ולהתחרות חופשית ומתנגדים להתערבות מנבול ולפיקוח והנה הופיע גורם מיאנוסי גדול, הוא סימפאטי יותר מתברות'ענא ומיקונוס באשר הוא בעל מסורת ציונית וישובית עמוקה וברוכה, ותוא

רצה להקים טלחוייה זו לא על חשבון משלם המ' סים כי אם על הריזיקו שלו משום מה מתנגדים לכן הסיודות הליבראליים קובין? וכו' ודאי לא פורנוקטיפי ומפתח כל כך בניווי המפורא של הכנסת שאותה משפחת רושילדו תרמה, אך בכל זאת מה רע בכך? ואופוזיציה זו לטלחוייה ודאי שאיננה מתנגדת מאותו טעם שבגללו מתנגד — למשוער וכדומה — ראש המשלה: העלאת רמת החיים... וכי דוקא הטלחוייה פי בה העלאת רמת החיים ולא כל אותן דורות הפאר שבצפון תל-אביב ובשכונות החדשות סביב תל-אביב, ולא כל המכוניות הפרטיות האלטרנה'מודרניות ולא כל אותה אמנות וסכסר'אמנות המוכאת מחויל במחירים גבוהים ובאולת-כל'הכרטיסים? ובג' ייני המסחרות עובדים מפוראים — כן, טלחוייה — לא, מעטמי צנע? וטיועול לחויל לכל מאן

בדעי לילי הגבלה, ויזכיריע על צנע? ומאדכי? האם אין אנו יודעים שבארצות שרוב החיים שב' הן אנו נמכה כיוחך ודאי נמכה מנו שבישי דאי, ישנה טלחוייה, הלא כן הוא בארצות הקר' מונוים כולן או אף בארצות ערב בשכנות? ומיין אותה מידה של בצקות אף של תענוגות שגוין כולה מסחרית ומקודשה עמדיים למינים לפשע ומן כד' למשוך' קוראים להתנגד לקול ישראל' או לטלחוייה מסחרית? ופתאום? ולא השמאל שלנו מתנגד, למה? שמעו שמעו על גם תבנינו: מכיוון שהטלחוייה היא מפול... מוליטיס כך במפורש ובאוהרה המודה-זו מפול? יש שאמ דוקא משום כך זה מותר וזה מחוייב המציאות שלנו הצרכינה ומחייבת גם חינוך פוליטי כמובן הרחב היחודי וציוני וממלכתי כמובן כמט'עם-קטנים של הוא עם ההגריים ורודים-אלה, חסרי תודעה יהודית, אלה חסרי תודעה ישראלית, אלה חסרי תודעה ממלכתית, הכל לפי נטיבות מוצאם ותנאי גידולם, לא אלה צרכינים להיות — לדעת השמאל האלטרנה'מוליטי, הפקר לתענוגות שלהם, לכרויים שלהם, לניגומאי הפקר הסוציאליטי'

ולמה לא... מדינה חינוכית?

מאת ד"ר ישראל אלדד

ציונות הפרסום והבידור? וכי מה תתן טלחוי' זה חינוכית אם הערכים שהיא תקנה ייעשו לאל על ליד אותו מכול ספרות קלוקלת וע' תנות קלוקלת ובידור קלוקל אשר ישארו "חפ' שימי" ל א ש ר נ ו אין לנו לפי שעה חוקר אשר תקדיש או אפילו תגביר את ההפקר הרוחני השרר כאן ואין לראות שום טעם למה לא להטיל עקרון זה שעל פיו אנו רוצים ורשאים וחיבים להקים טלחוייה חינוכית, אף על פי שהשמאל לא פחות על דרך הלא-תקפה, ועל ידי הגבלה חמורה של יכואו סרטיים קלוקלים ואיסור מחלש של תענוגות קלוקלת ומסוכנת, ולא ארצה לאמר, גם במחניה מוליטי, לפחות לגבי שוללי הנחות היסוד של הציונות ושל מדינת ישראל כמכשיר להגשמת האנאלה של העם היהודי, יסודות שללי ספק הטלחוייה תועמד לרשו' חם.

למה ניתן לתענוגים ולפרסום לערוס בגלל כל הגבלת את מה שבונים — לצורך תנועתנו שני כל גניח כבוים הם ואינם שפתיים שביחות אנטי-חינוכית — המורים?

ודאי שצודקים כל אלה המעשים ערובות לכך שלפחות כל עוד קיים אצלנו משטר המפלגות, כי אם הטלחוייה לא תיהפך למכשיר מפלגתי, כי אם תהיה מכשיר בידו המדינה, אבל אם הטלחוייה חינוכית — וזוהי הטלחוייה שאני בעדה כמובן — מתחייב מזה שגם המדינה עצמה תהיה חינוכית, וזה שמאל לא התרוסס מה שיד מיי (או להפך, לגבי מי שאנו רגישה למנוחים מיושבים אהל) עושה.

ואם יד רוט שילדו תהיה עליו לטובה לתעמיד לרשותנו מכשיר חינוכי זה של טלחוייה, משום מה לא תקום גם יד מדינת יש' ראלי זו אמיצה שיתלחט על מקורות המימס הרוחניים לניקוז ביצות נושאות חידושים, שרעילות-למש'רבה-נובחה, מעין מסכ'ל רוחני עליון לשעת חרום רוחנית זו? או אצלנו, שטרם השתאב מה הודו הזה שנועד לגבולות והוא מתפורר פה לעניינו בשעה ההפקר לקוויס מימין ועשבים שונים משמאל, הפקר לסיסנות של כל הרע צממבר ומזרח, במקום גבולות השוב מהם והעמדתו לשררות הרוח היודעי המיוחתיים שלנו, שהמכין עיקר וטוב שהוא מותר ואף ראלי ל' מיסב תקנקנים התדשים.

ציונות הפרסום והבידור? וכי מה תתן טלחוי' זה חינוכית אם הערכים שהיא תקנה ייעשו לאל על ליד אותו מכול ספרות קלוקלת וע' תנות קלוקלת ובידור קלוקל אשר ישארו "חפ' שימי" ל א ש ר נ ו אין לנו לפי שעה חוקר אשר תקדיש או אפילו תגביר את ההפקר הרוחני השרר כאן ואין לראות שום טעם למה לא להטיל עקרון זה שעל פיו אנו רוצים ורשאים וחיבים להקים טלחוייה חינוכית, אף על פי שהשמאל לא פחות על דרך הלא-תקפה, ועל ידי הגבלה חמורה של יכואו סרטיים קלוקלים ואיסור מחלש של תענוגות קלוקלת ומסוכנת, ולא ארצה לאמר, גם במחניה מוליטי, לפחות לגבי שוללי הנחות היסוד של הציונות ושל מדינת ישראל כמכשיר להגשמת האנאלה של העם היהודי, יסודות שללי ספק הטלחוייה תועמד לרשו' חם.

למה ניתן לתענוגים ולפרסום לערוס בגלל כל הגבלת את מה שבונים — לצורך תנועתנו שני כל גניח כבוים הם ואינם שפתיים שביחות אנטי-חינוכית — המורים?

ודאי שצודקים כל אלה המעשים ערובות לכך שלפחות כל עוד קיים אצלנו משטר המפלגות, כי אם הטלחוייה לא תיהפך למכשיר מפלגתי, כי אם תהיה מכשיר בידו המדינה, אבל אם הטלחוייה חינוכית — וזוהי הטלחוייה שאני בעדה כמובן — מתחייב מזה שגם המדינה עצמה תהיה חינוכית, וזה שמאל לא התרוסס מה שיד מיי (או להפך, לגבי מי שאנו רגישה למנוחים מיושבים אהל) עושה.

ואם יד רוט שילדו תהיה עליו לטובה לתעמיד לרשותנו מכשיר חינוכי זה של טלחוייה, משום מה לא תקום גם יד מדינת יש' ראלי זו אמיצה שיתלחט על מקורות המימס הרוחניים לניקוז ביצות נושאות חידושים, שרעילות-למש'רבה-נובחה, מעין מסכ'ל רוחני עליון לשעת חרום רוחנית זו? או אצלנו, שטרם השתאב מה הודו הזה שנועד לגבולות והוא מתפורר פה לעניינו בשעה ההפקר לקוויס מימין ועשבים שונים משמאל, הפקר לסיסנות של כל הרע צממבר ומזרח, במקום גבולות השוב מהם והעמדתו לשררות הרוח היודעי המיוחתיים שלנו, שהמכין עיקר וטוב שהוא מותר ואף ראלי ל' מיסב תקנקנים התדשים.